

že v tomto případě podáním z 20. srpna 1923 promlčení obžalobního práva Adolfa L-e bylo přerušeno a že o jeho návrhu ze dne 24. října 1924 rozhodnuto býti mělo ve věci samé.

### Čís. 1679.

**Shlazení následků odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).**

**Současné odčinění několika odsouzení.**

(Rozh. ze dne 20. června 1924, Zm II 250/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Olomouci z 20. března 1922 porušen byl zákon v ustanovení §§ů 1 a 2 zákona z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu v Olomouci se ukládá, by, šetře zásady Šu 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znovu rozhodl.

### Důvody:

Usnesením krajského soudu v Olomouci ze dne 20. března 1922 zamítnuta byla žádost Adolfa Z-a za odčinění těchto odsouzení: 1. podle rozsudku okresního soudu v Olomouci ze dne 4. ledna 1902 pro přestupek podle Šu 460 tr. zák. vězení 24 hodin, zostřené jedním postem; 2. podle rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 29. května 1906 pro přestupek podle Šu 312 tr. zák., vězení jednoho týdne; 3. podle rozsudku okresního soudu v Olomouci ze dne 9. července 1917, pokud se týče podle rozsudku krajského jakožto odvolacího soudu v Olomouci ze dne 27. srpna 1917 pro přestupek podle §§ů 487, 491 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, vězení jednoho týdne, zostřené jedním tvrdým ložem. Důvod zamítnutí byl ten, že zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. přiznává nárok na odčinění jen tomu, kdo byl před novým odsouzením zachovalým, nebo kdo byl před odsouzením jen jednou potrestán a to pro přečin neb přestupek nepatrného rázu. Zamítnutí usnesení krajského soudu se nesrovnává se zákonem, neboť mezi skupinou odsouzení pod 1. a 2. uvedených v jich souhrnu, a mezi odsouzením pod 3. uplynulo 11 roků. Hledíc k ustanovení Šu 1 čís. 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. nebylo na závalu, by odsouzení pod 1. a 2. nebyla prohlášena za odčiněna, ač-li, pokud jde o odsouzení pod 1., žadatel napravil škodu, činem způsobenou a ač-li, pokud jde o odsouzení pod 2., trestný čin, odsouzení tomu za základ sloužící, byl dle okolností nepatrný a nezakládal-li se na bezectném smýšlení. Byly-li dány tyto podmínky pro odčinění obou odsouzení pod 1. a 2., nebylo překážky, by prohlášeno nebylo současně i odsouzení žadatele ad 3. za odčiněné, kdyžtž od výkonu trestu i v tomto případě uplynula doba delší 5ti roků. Ježto však dosud zjištěno nebylo, zda nastaly ohledně obou odsouzení ad 1. a 2. podmínky výše vytčené, není možno, aby nejvyšší soud ihned rozhodl ve věci samé, a bylo tudíž uznáno, jak uvedeno.